

Gianmarco Moneti (1996) is een Italiaanse pianist die in Den Haag woont. Zijn werk combineert klassieke uitvoeringen met een sterke interesse in lesgeven, hedendaagse projecten en het creëren van originele concertformats die muziek verbinden met theater en verhalen vertellen.

Zijn recente onderzoek, Musical Psycho Performance (Koninklijk Conservatorium Den Haag, 2024), weerspiegelt zijn interesse in de psychologische en creatieve aspecten van uitvoeringen.

In duo met pianist Alessandro Di Gennaro trad hij op in de Meredith Monk-retrospectieve georganiseerd door de Oude Kerk Amsterdam en de Hartwig Foundation, waar hij alle Piano Songs van Monk speelde en rechtstreeks samenwerkte met Meredith Monk en haar team.

Dankwoord

Mijn oprechte dank gaat uit naar de organisatie Dutch Classical Talent voor hun uitstekende werk, en in het bijzonder naar Cécile Gouder de Beauregard en Cora Burggraaf voor hun onschatbare steun.

Ik ben mijn leraar David Kuyken, mijn partner Enrico, mijn familie en mijn vrienden enorm dankbaar voor hun support.

Tot slot wil ik Clara Scarafia hartelijk bedanken voor het feit dat ze mijn beste vriendin is en dat ze het mogelijk heeft gemaakt om dit verhaal te delen.

het
cultuurfonds

J.C.P. STICHTING

FINALISTEN TOUR 2025-2026

• • •

Ana-Carmen Balestra
sopraan
Tour: 17 sept t/m 23 okt

Alexandra Kaptein
piano
Tour: 5 nov t/m 14 dec

Dokwerk Saxophone Quartet
saxofoonkwartet
Tour: 15 jan t/m 22 feb

Gianmarco Moneti
piano
Tour: 8 mrt t/m 12 apr

• • •

Dutch Classical Talent is een talentontwikkelingstraject van achttien maanden voor jonge musici die studeren of zijn afgestudeerd aan een van de Nederlandse conservatoria.

Finalisten doorlopen een intensief coachings- en studieprogramma, en gaan met een eigen programma op tour langs veertien Nederlandse concertzalen.

Zondag 7 juni 2026 komen alle finalisten naar Utrecht voor de Grote Finale. Op die dag wordt een winnaar aangewezen door een vakjury en de band met het publiek versterkt met het toekennen van de Publieksprijs.

Dutch Classical Talent is een initiatief van de Nederlandse concertzalen en de JCP Stichting en wordt ondersteund door het Cultuurfonds, mede dankzij het Fonds Angela E. en het Aafje Heynis Fonds.

www.dutchclassicaltalent.nl

DUTCH
CLASSICAL
TALENT
• • •
PROGRAMMA

GIANMARCO
MONETI
PIANO

Dutch Classical Talent is een initiatief van de Nederlandse concertzalen en de JCP Stichting

GIANMARCO MONETI

PIANO

Bowie Verschuuren film
Judith Westbroek acteur
Lena Luppés theaterregisseur

THE UNTOUCHABLE THOUGHTS Clara's Portrait

Grażyna Bacewicz 1909-1969
Sonate nr. 2 (1953)
Maestoso
Largo
Toccata

Mario Castelnuovo-Tedesco 1895-1968
Sonate (1928)
Adagio
Allegro furioso

Gabriel Fauré 1845-1924
Prelude in g, op. 103 (1910)
Nocturne in e, op. 107 nr. 12 (1915)
Nocturne in b, op. 119 nr. 13 (1921)
Prelude in A, op. 103 nr. 7 (1910)
Prelude in Des, op. 103 nr. 1 (1910)

Woede, dissociatie en eenzaamheid. Dat zijn de drie emoties die centraal staan in de Dutch Classical Talent-show van Gianmarco Moneti. Het zijn niet zijn eigen emoties, maar die van zijn goede vriendin Clara, die haar vader verloor aan zelfdoding. Deze gebeurtenis confronteerde Gianmarco voor het eerst met hevige emoties. “Daarover praten is voor een man soms moeilijk”, zegt hij. “Gevoelig zijn wordt nog wel eens gezien als minder mannelijk. Bovendien is zelfdoding nog best een taboe in Italië.” Het zette hem aan tot een drie jaar durend artistiek onderzoek over het integreren van sociale thema's in een traditioneel concert. Hiervoor las hij veel over zelfmoord, rouw en theatertechnieken en ging hij zelfs in therapie.

De rol van een vriend

Terug naar maart 2022, de dag dat zijn vriendin Clara het nieuws over haar vader te horen kreeg. Gianmarco bereidde zich voor op haar reactie. Verschillende scenario's schoten door zijn hoofd: misschien gaat ze schreeuwen, huilen of juist stilvallen. Wat moet hij zeggen als ze voor zijn neus in huilen uitbarst? Hoe kan hij haar steunen? Maar er gebeurde niets van dat alles: Clara praatte er helder en duidelijk over en in de maanden daarna leek ze er al snel overheen. “Haar reactie verbaasde me”, zegt Gianmarco. “Het voelde vreemd aan, alsof ze iets niet zei.” In september verhuisde hij naar Nederland voor zijn opleiding aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Pas een half jaar na het overlijden vertelde Clara wat ze die maanden echt gevoeld had. “Dat was een mooi en intens gesprek. Ze zei dat ze toen zelf pas snapte wat er allemaal was gebeurd.” Later interviewde Gianmarco Clara opnieuw voor zijn onderzoek. “Ze vertelde alles over de afgelopen maanden. Daarna begon ze te tekenen en hadden we het over de vorm, kleur en sensaties die de emoties bij haar opriepen.”

Woede

De eerste emotie was woede. “Die voelde voor haar als een grote, groeiende rechthoek. Ik ging op zoek naar hele fysieke muziek”, zegt Gianmarco. Het moest geen muziek zijn waar al veel verhalen aan kleven, zoals de laatste sonate van Beethoven. “Dat is al tweehonderd jaar lang door de meest geweldige artiesten wereldwijd gespeeld. Het is moeilijk om een ander verhaal te vertellen bij muziek die al zoveel representeert.” Hij kwam al gauw uit bij de twintigste eeuw en stuitte op een album van pianist Krystian Zimerman, geheel gewijd aan de Poolse componist Grażyna Bacewicz (1909-1969), een avonturier wier muziek de laatste jaren steeds vaker in concertzalen te horen is. “In het tweede deel van haar Sonate nr. 2 klinken zachte akkoorden als een wiegelied”, zegt Gianmarco. “Stap voor stap wordt het steeds griezeliger en voel je een soort onderdrukking. Dissonante muziek met een stilte, waaronder iets ligt dat jou niet laat rusten, een onderbroken syncopatisch ritme. Dat past bij Clara's verhaal over de eerste nacht na het overlijden. Ze vertelde dat ze haast geen adem meer kon krijgen, bang dat ze haar ogen nooit meer open zou krijgen als ze ze zou sluiten.”

Dissociatie

Vervolgens kwam de dissociatie, de periode waarin Clara niets wilde voelen, maar gewoon door wilde gaan, lol wilde hebben en niet nadenken over haar leven. “Dat voelde voor haar op sommige dagen alsof ze er helemaal niet was”, zegt Gianmarco. “Gedissocieerd van haar leven. Het was moeilijk om dat te representeren in muziek. De film *Aftersun* representeerde een dergelijk gevoel, waardoor ik begon te zoeken in de filmmuziek.”

Zo vond hij de Italiaanse Mario Castelnuovo-Tedesco (1895-1968), die veel voor gitaar schreef. De muziek van deze joodse componist werd in de jaren '30 in de ban gedaan door de Italiaanse fascistische regering. Castelnuovo-Tedesco vertrok in 1939 naar de Verenigde Staten met hulp van Arturo Toscanini, voormalig dirigent van de Italiaanse concertzaal La Scala die al geëmigreerd was. Daar kwam hij in Hollywood terecht, waar hij les gaf aan onder andere de bekende filmmuziekcomponist John Williams en muziek schreef voor zo'n tweehonderd films. Gianmarco koos het tweede en derde deel van een van zijn sonates voor piano. In deze muziek hoorde hij een verontrustende laag, iets dat nog niet verteld is, maar verstopt zit. “Dat kon wel dissociatie zijn”, zegt hij. “Iets dat niet gezegd wordt, maar wat je wel voelt. Met videobeelden vond ik uiteindelijk een manier om dat gevoel uit te drukken.”

Eenzaamheid

Na de zomer van feesten kreeg Clara de behoefte om alleen te zijn. “Dit moest het grootste deel van de voorstelling zijn”, zegt Gianmarco. “Want in deze periode begon Clara alles te begrijpen, het was een belangrijk deel van het rouwproces. De muziek had ik al lang bedacht: verschillende nocturnes en preludes van Fauré, een van mijn favoriete componisten.” De eerste keer dat Gianmarco de nocturnes van Gabriel Fauré (1845-1924) hoorde, moest hij huilen. Zijn late werken komen uit de periode dat hij doof begon te worden en daardoor niet meer kon lesgeven op het Parijse conservatorium. “Ik voelde dat deze man

echt heel alleen was. Het is muziek zonder hoop. Het creëert een gat in je lijf, en dat was iets wat Clara ook tekende en vertelde.”

Wie is Gianmarco?

Maar wie is Gianmarco nu zelf in deze voorstelling? “Deze voorstelling gaat over rollen. Er wordt gezegd dat je als musicus empathie moet hebben, dat je moet voelen wat je speelt zodat je de ander kunt wórdén. Maar in dit geval zou dat niet ethisch zijn. Ik ben Gianmarco Moneti, die Clara vijftien jaar geleden ontmoette en veel tijd met haar heeft doorgebracht. In deze voorstelling ben ik haar vriend. Ik vertel haar verhaal, maar toon ook mijn eigen emoties. Daarmee wil ik laten zien dat je niet andermans problemen hoeft op te lossen, je hoeft er alleen maar te zijn. Wees niet bang voor iets dat groter is dan jij, maar luister gewoon, ben er, zonder je eigen kwetsbaarheid te verbergen.” Gianmarco Moneti wil méér dan een pianist zijn: hij ziet zichzelf het liefst als een kunstenaar die multidisciplinair werkt. “Het spelen is altijd een mooie ervaring, maar wanneer ik meer kan brengen naar het theater dan de muziek – een echt verhaal – voel ik me trots. Al dat studeren op de piano kan op deze manier echt ergens toe doen. Dutch Classical Talent heeft me de kans gegeven om hierin te groeien en ik hoop dat deze tour bevestigt dat ik op het juiste pad ben.”

Stella Vrijmoed